

#یادداشت_روز-دوازدهم

#در_باب_طلبگی

#تیم_جهانی_امام_زمان(عج)

یک روز در سفری راننده اتوبوس تیم ملی فوتبال حماسه ساز ۹۸ را دیدم. فکر می‌کنم برای ده هزارمین بار بود که خاطراتش را از همراهی با آن تیم ملی خاطره ساز و جاودان در ذهن همه مردم ایران بازگو می‌کرد. اما همچنان همان هیجان اولیه در کلامش بود. گویا بزرگترین افتخار کتاب زندگی او همین ایام بوده و انصافاً حق هم با او بود. او خودش را در این دستاورد بی نظیر بعد از انقلاب سهیم می‌دانست و از اینکه توانسته بود نقشی در این موفقیت داشته باشد و اقلاً به سهم خودش برای رقم زدن این افتخار ملی قدمی برداشته است و در آن تمام هنر خود را به کار گرفته است بسیار راضی بود و به آن افتخار می‌کرد.

با خودم می‌اندیشیدم که آیا من به عنوان یک طلبه هم می‌توانم چنین موقعیتی را برای خود رقم بزنم. یعنی با همین توانی که اکنون دارم کاری کنم که بتوانم تمام عمر به آن افتخار کنم. بتوانم در کار بزرگی که حتی دیگران رقم خواهند زد سهم کوچکی داشته باشم. طبیعتاً وقتی راننده اتوبوس تیم ملی به آن کار بزرگ افتخار می‌کند، ببینید خداداد عزیزی و بقیه هم تیمی هایش چه حس غرور انگیزی دارند و چگونه در تاریخ جاودان مانده اند.

آری پاسخ مثبت است اما همه چیز به خودم و خواستن خودم بستگی دارد. زیرا آن اتفاق بزرگ تاریخ بشریت در حال وقوع است و هر کس در آن نقشی داشته باشد نه تنها در این دنیا بلکه فردای قیامت نیز می‌تواند به آن ببالد و سرش را بالا بگیرد. تعارف را باید کنار گذاشت و از خود پرسید، نقش من در این تیم جهانی و تاریخ ساز چیست؟ آیا من کسی هستم که مطابق نظر بهترین مربی دنیا ضربه نهایی را به توپ می‌زنم و کار را تمام می‌کنم. یا در تیم پشتیبانی هستم و تدارکات این پیروزی را به عهده دارم. شاید هم فقط تماشاگر باشم و از بازی لذت ببرم. و بدا به حال من که حتی به اندازه آن راننده نتوانم به سهم بودن خود در این حادثه افتخار کنم. و نتوانم نقش خود را در رقم زدن آن ایفا کنم.

اگر ما همچون عنوانی که آن را یدک می‌کشیم، سرباز امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف باشیم، چه نقشی را باید در تیم جهانی حضرت به عهده بگیریم؟ توان و استعداد و انگیزه ما مطابق با چه مسئولیتی در این نقطه عطف تاریخ انسانیت است تا خود را برای آن آماده کنیم و فردا به آن افتخار کنیم؟